

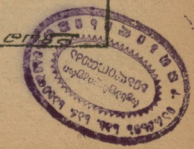
მრმრმრმრმ

ქალი „ელექტროფიკაციის“

525

— ახ, რა ციხელით მხვავალავი თვალები აქვს ამ ქალს...
— არ იცი, რომ „ელექტროფიკაციის“ ხანა უი ვისოვარობათუ.

„სახელმწიფო“ გაზეთი

ბევრი თავმჯდომარე გამოიცვალა ტულაპრესტის დაწესებულებაში. თუენერ პარტიულები, თუენერ უპარტიოები, უპარტიო „დახვის“ მუშები, მგონი, ერთი ყოფილი მხრეცქეც, მაგრამ მიიქც შედარებით ყველაში დონეში, წინდანიულები, საქმიანი და მჭვერ გამოემტყველებინა, სწორედ ისეთი, როგორც დამწესებულების სახელწოდების შეფერვებობენ.

მაგრამ აი, ბოლოს, როცა თვითირტიკის ხანა ჯერ კიდევ არ დაწყებულყო, ტრესტის თავმჯდომარეთ დაინიშნა პარტიული ხირხილაძე. იგი ერთობ ამბარული და ხალხიანი კაცი იყო, ჩასაც ტულაპრესტის აბორაფერიაში შეპჭინდა ერთიანი „გადაჯანსაღებელი“ ნაკადი.

— ხი-ხი-ხი, ხა-ხა-ხა-ხა, ხო-ხო-ხო-ხო... გაიძროდა თავმჯდომარის უმისრუადი მუდამ ხშიან კანტრუტში, საიდანაც შემდგენ ს მხარული ჩახარხა ცენტრომბოზის ნაკადივით ფენიგებდა მთელ დაწესებულებას. უნდა თქვას, რომ დაწესებულება არც იდნენდა მტორე იყო, როგორც ეს სახელწოდებინდა შეიძინდა დასკვნას ვინმეში. ქალაქში ის პირველ დაწესებულებათ ითვლებოდა, როგორც მუშა-მისამსახურეთა სიზრავლით, ისე დაწესებულების მიერ დაკავებულ ტერტორიითა და მოქმედების ქაელის სიჭკოთ, ვინაიდან, ცნობილია, რომ ტულაში ყველსათვის და ყოველგან არის სიხილი.

ყოველი თვის ბოლოს ყველაზე მეტი ფული ადგილობრივ ხაზნიდან სწორედ ტულაპრესტის მიმართ გამოპჭინდა მუშა-მისამსახურეთა ხელფასად და ხაზინაში მიღებულ შემოსავლს ყველაზე უწინ სწორედ ტულაპრესტის წარმომადგენელს ისტუმრებდა ფულით. ტულაპრესტის მოლორე, სირხილაძე, რომლის გვაჩრეცი, არ ვიცო, სირხილისაგან წარმოსადგება თუ უბრალო სირხილესაგან, ერთი ზუბი, საქმის მუყაიანი და თავწარუტული უნეო ვინმე იყო, რომელსაც მხოლოდ ამ ბოლო ხაზებში შეპჭინდა ერთიანი დისონანსი ხირხილაძის დაწესებულებაში, თორემ უწინ სწიყარისა და სიმეციის ანსამბლს სასებეთ ხელს სიწყობდა.

ხირხილაძეს, რა თქმა უნდა, შეუმჩინევილი არ დარჩებოდა სირხილაძის ეს თავისებური „სირხილა“ და ერთ დღეს, როცა სირხილაძე ხაზნიდან ხელფასის ჩვეულებრივი დიდი თანხით დაბრუნდა, მოულოდნელად შეეკითხა:

— რამდენია სულ თანხა?

— თუთხმეტი ათას...

მაგრამ ხირხილაძემ აღირ დაასრულებია და ჩვეულებრივი „ხე-ხე-ხე-ხე“ ს ზღერ დაასრულა, მოუჭრა:

— ამა, გულზე ხელი დაიდევ და სწორეთა სთქვი, რამდენჯერ გავიფიქრინა: ეს ამოდენი ფული, ნეტავი, ჩემი იყოსო...

სირხილაძეს კიდევ უფრო სერიოზული სიმეცხე დეტყო სახეზე, რომელიც მუშხარების განმარტულების უფრო ჰგავდა, ვიდრე უბრალო წყინახა, და უნდოდა მიკლედ მოეჭრა თავისი უფროსობისაგან „აჩასაღეს“, რადან ამ თითქმის ათუთლო წლის განმავლობაში სირხილაძის ერთხელაც კი არ მიესვლია თავში ისეთი უწყესაბიანო აზრი, მაგრამ თქმით მისი არაფერი სთქვა, ჩვეულებრივი „სირხილა“ გამოჩინდა და უფროსის ოდნავი ლოკით მხოლოდ ოდნავ ახედა.

ეს იყო პირველი პირდაპირი შეხედვა თავისი უფროსისადმი გულმშვიდი სირხილაძის მიერ, მაგრამ სწორედ ამ წუთიდან გაიხსნა და გაიზარა რაღაც ნაპრალი სირხილაძის გულში და მან იგრძნო, რომ იქ, იმ ნაპრალოში რაღაც ქერის მარცვლივით უხეში და ტყვიასავით მძიმე ჩაეცა.

ეს გახლდათ პირველი თისლა ყურადღებულ ჩაწვეთებულ ვესლისასი.

შემდგომ ამ უხეში, მშუქნიანმა და მძიმე რაღაცემ

იწყო იქ ვაშლა, გაღვივება, გაღვივება და დაირღვა მშვიდობიანი კაცის მშვიდობიანი ცხოვრება.

— ნეტავი, მართლაც, ჩემი იყვეს ეს ფულები... გაუღევა უცნაო გულში სირხილაძეს, როცა შემდგვი თვის ბოლოს, ჩვეულებრივ ფულით დატვირთული, მიადგას ის თავმჯდომარის კაბინეტი კარვის მოსახსენებლად და ხელფასის დაროგებისათვის თადარიგის გემოსათხოვრო.

მეორედ იმავე აზრმა გაუღევა სირხილაძეს, უკვე ხაზინის შენობიდან გაოსვლის ხანს, როცა, ხაზინის ვიწრო ლაბირინტების შემდგე, მისი მხედველობის ორგანული შეცრაღ არე გვაზიერდა და არაჩვეულებრივი სიხალავით გვიცო.

მესამედ იმავე აზრმა გულში გაუხიციანა მას, როცა ხაზინის მოლორე ფული გადათოქუნა და მიივლია შეუღდა. ამ დღეს თოხჯერ კიდევ გაჭყრა გულში ელვასავით ამავე აზრმა.

მეოთხედ სირხილაძის გულში ამ ახირებულმა აზრმა ნავარდ დიწყო თითქმის ერთი კვირიდანვე ადრე, ფულების მიღების წინ.

და მესუთედ, როცა, დაწესებულებაში მოძალეტულ შეხედულებათა პერიოდისა, თუ სხვა მოულოდნელ შემთხვევებისა გამო, ხაზნიდან მისაღები თანხის რაოდენობა თითქმის ერთი ორად იყო გაზრდილი, სირხილაძე, წინასწარ მოახერხებულ გეგმის თანხმად, უკვე ფულის მიღების წინ დღიდანვე შეუღდა „ნეტავი, ეს ფულები ჩემი იყვეს“.

ამ დღეს დაწესებულებაში დიდხანს ელოდენ სირხილაძეს, სამსახურის გათავების ეჟმს ამ უჩვეულო და ეგვიანით უკვე შეშფოთებულ გამგე ტელეფონით დაეკავებდა ხაზინას, საიდანაც ტუბოლოს, ამ ფული სირხილაძემ დღეს ჩვეულებრივგა გააცილებით უფრო ადრე მიიღო და დიდი ხანია, რაც უკვე წვიდა ხაზნიდან.

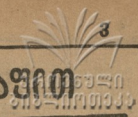
— წყარსულა... არ მოსულა... ს სინამა ზახულებს შეუადლის გარეობა ნიავეით დაუბარა უკვე დიდი ხნიდან სალორის გარეობთან გრძელ კუდათ ჩაწყოივებულ თანამშრომლებს, რომელთა სახებრცი არაჩვეულებრივი გამოცებით უტყდა დაგრძელდა და ნიავის ქროლოსაგან ქაიბაფრად ჯეჯილივით აიქონრა მწკრივისაგან ხელივფერად შექმნილ ქვებზე.

პატარა ხანს შემდგე, პოლიტეკური სამმართველოც, სისხლის სამართლისა თუ ისე მილიციაც კი აიჭირა, მაგრამ ის დღე ისევე საიდუმლოდ დაიბამა, როგორც საიდუმლოებითაც და მოულოდნელობით იყო მოცდილი თეთი ფეხტი სირხილაძის მიერ ფულების გატაცებისა.

ბევრი ირბინა სირხილაძემ, მაგრამ ერთი ათასის წინააღმდეგ, ამა, რას გახდებოდა... საზღვარზე გადასვლის წინ დაიწყო და გაქარეს აქ გასაკვირი, რა თქმა უნდა, არაფერი იყო, მაგრამ განსაუტრებით მიიქც იმან გათოცა უკვლა, თუ საიდან წარმოიშვა სირხილაძის ეგრეთწოდებულ „მანსკის ქოზივით“ მშვიდობიანი თავში ასეა თო საწმინო ილიდა.

სასამართლოში სირხილაძეს ბევრი აღირ უმართლუბნა თავი; რვა და ცხატრე შუბრისათვის, რისი დახარჯეც იქ ხნის განმავლობაში მოასწირა მან, არც კი დინდა თავის დაცვა. რაღაც თავმჯდომარის შესახებაც კი წაშლოლინა, მაგრამ კარგათ ეს არავის ეცდებოდა. თვით ეგრედწოდებულ „სახელმწიფო“ დამცველისთვისაც კი საიდუმლოთ დარჩა უფროსის სიწყვირი გაღვივნი თანხ ხელქვეითობა, რამაც ეს ხელქვეითობა, ყოველ მშვიდობიანი და „რბილა“ არსება, უცხათა „სირხილის“ გუნებადა დაიყენა და ექამდის უფიქილო სასწე ავიჭიკუნება.

ო.სინიძე.

იზვიათ ქოჩილში იზვიათ სისწრაფით

ბევი.

— რა ამბავია, ხაით ვარბიხართ!

— აი, სილნად დაინიშნა თელავზე და ქოჩილში მყარად მივეშურებით... თუ გნებავთ თქვენაც გავწვიეთ ქიფისათვის გურჯაანში!

„წითელი შოლტს“*) საღარაგოჯა

(მზის ხაზი წლის არხებობის აღსანიშნავ დღესასწაულს ვამო)

ბ. პრთაფინდელი (ანუ წმინდა სეზმანელი).
„წითელ შოლტ“ზე აღმართული მოკერი ცეცხლიან კალთებით, შოლტი სიტყვაა ქართულია, ზურგზე, რომ დაიკვართება! „აქეთ გორასა წილსა ვკრავ და იქით გორას ძვრას ვუჭამ“.

დღეში ცხრა დრამს დაგიწერეთ და მასაც ვნაბათ, რას უზამთ?!

გ. გოგიაშვილი:

ვერ მივხვდი, ძმაო. სეზმანჯან, როგორი გაიძინია, სახრავი სხვისი ყოფილა, სახელი მარტო ვეცია.

რა თვში ვიხილთ ამ სახელს, მარტო ქებას და დიდებას, თუ ეჭვი „ბეზრამოტნიობით“ წელზე დაგვეკლდე-ბა?!

ტინიც ხომ გამოაცხადებს, ასეთ დროს „სახას-ტოვკას“

და „ლირიჩესკა“ გულიც ხომ შესწყვეტს „ლირიულ ტოვკას“...

ვთხვავთ, ვწერთ და ვებრძვიტ (ხოვოვებას... ეჰ შრომა მაინც ფუჭია:

„წითელი შოლტი“ შევკვამეთ, დღეს კი სხვის ითხვის კუქია!...

შ. ახაბაძე:

მე, ახალგაზრდა რეჟისორს, „გაყრას“ მიჭებენ ძველსაო, და იმ „პასტანოვებსაც“ მოსკოვსა შევაქმნათა.

სარეჟისორო მარკისთვის რვა თვე რუსეთში მივლია, სტუდია თუ არ მინახავს, მის ახლოს, ხომ ვამოვლია!... მეც „წითელ შოლტ“ში ვმუშაობ, ავერ მეორე ველია.

„თორმეტი“ დრამა დამიღამს, თავბედიც დამიწყველია...

ბოლო დროს „მემოც“ ხომ დაედგი, ადამის დროის პიესა, რა უყოთ, თუ ამ დადგმასაც ხალტურის სახე მიავცა?!

3. ბარჩიმი:

მე თეატრალურ საკითხში მხატვრობას დავემყარები, თუმცა „რუსთაველის“ გარდა მე ყველგან ღია მაქვს კარები.

მაინც დავეცი „წითელ შოლტს“, თვე ბარე შევიდი, შგონია,

ასეთი „მუშაობა“ კი არც ერთ სეზონში მქონია: „ნახიფი წინ“, რომ ვამზადე, გოგიაშვილის პიესა, („გლავნულკოსს“ ამის დადგმისთვის, „როზრეშენი“ აც მიეცა)

და ბოლოს ამდენ წვალზემ მე ჩამიარა უქმნად: ჩვენი პატარა ავტორიც „სოვპროსს“ არ უყო ლუქ-მათა!...

და ასეთ ტანჯვა-წამებით მე თვე გავძელი შევიდა, ბოლოს მეც გადამიხიბეს „წირია“ და „ანაშვილია“!...

6. გოგიაშვილი:

მეც „სანაპირო“ რომ დაედგი, იმავე ავტორის პიესა, შგონი, ათ-ათვერ დადგმისა, თითო კლუბს ნება მიეცა!...

*) პირველი „ლურჯი ხალათია“ საქართველოში.

წრემაც რა დიშხაბურა ჭება დიდების მერტა?
(თუმცა პონორარი ავტორისა, ჯიბეში არ ჩაერთა!...) რა უყოთ, თუ რეცისორი, წელს არ ვარ „რუსთა-ველისა“...
ფურმა ისეთმა დამწიხლს, ვინც ჩემს მებს ძოწველისა...
მე თავის ჭება არ მიყვარს „ხალხებო“—„ნიჭებიანო“...
„წყალნი წიველენ და წიბოველენ, ჭვიწნი დარჩებანო“!..

შ. შორბამე:

მე მუსიკალურ ნაწილს „მირინცხებელი“ გამეგვარა,
ზოგიერთ შიზარმაცო ხალხს, რა უყოთ. თუ რომ არა ვგვარა!
ჯერ მილიციის ორკესტრი, ხომ მარტო მე მბარია, (თუ თავის დროზე არ დედავ, აბა, რა ჩემი ბრალაა?);
მეც დიდი „ღვაწლი“ მიმიღღის, გამოიფხიკეთ ყურები,
თქვენსავით მეც ხომ „წითელ შოლტს“, პირნათლათ“ ვემსახურები?!..

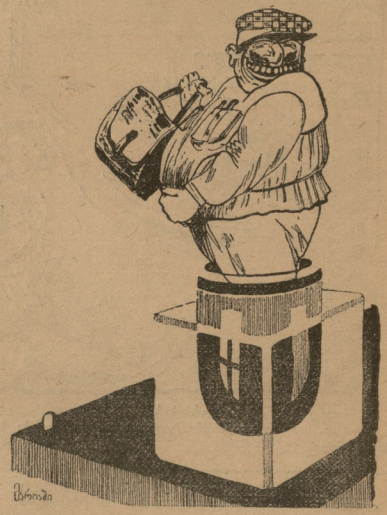
ს. რევაზიშვილი:

მე რევაზოვი გახალავართ, თუმცა „წხოვით“ ვარ ქართულ დრამურეთა მეურვე, და „წითელ შოლტს“ მძობილი, რეცისორობას არ ვეშობ, ვარ „რეცისორის ნაირი“, თუმცა ბოლო დროს „შემკვეცეს“, მომდღეს რალაცა შაირა“..
მაგრამ ამისთვის „კულტურადღეს“, მე ხომ ვერ დავემღღღებო,
ამიტომ დღესაც „წითელ შოლტს“, გოგუღღღით ვემსახურები!..

ს. ლორთქიფანიძე:

მეც, რა თქმა უნდა, ბიჭებო, „რეცისორი“ ვარ ქებული, მებერხობილდზე ვოცნებობ, დავდივარ ჩაფიქრებულნი,
ასჯერ „ჩისტკაში“ მატარებს, ითასჯერ გამოცვალდა;
რომ „ნათლინამობა“ არა, მეც „შემკვეცავდენ, ცხადია“..
ღან-კიხობი.

მიუხალავათ მოკალმეობით პრისტივისა

ერთი რამ მუდამ ყელა... უკაცრავად მუხლამდე მაღვია მელანისი..
ორი რამ მუდამ გატენილი მაქვს: პორტფელი და მუცელი!..

მ ლ ი ზ ა ნ ტ მ ს რ ი ვ ი ლ ი

ღედი. ამ კომუნისტების მოუფიქრებელი რომ არადგირა ქვეყანაზე, მისთანა გინხავეთ! მისთანა უცნაურს რაცხას შეგონებენ, რომ გედღიერე თელთა პატა ახლა გამოაღონებინან, რაცხა თვითკრიტიკათ, თუ ჯანაბა იგნის თავს და სტროიკოვებს ელაბრაიკებინან: „არ დაზოგო შენი უფროსი და თუ რამე ეშმაკობა შეტყუო, ამხილე და ქვეყანას გააგებებ მისი ამბავით. უთხარო, უყვირო, შეაგებე და თუ კი მართალი ხარო, აღვეჩაობი ჩვენ ვიქნებით. აქამდის ზვიდან ქვევით იყო კორტკათო; ეხლა კი პოლინი პრავა ვაქვს, ვისაც ვინდა, ქვევოდან ზევით გოუქვევით. უპარტო იყო, თუ პარტოელი, უკრთოთ არ დატოვოთ, მისცხე და ბღღერი დაინეწურაგებო“, მეც ვიფიქრე, ია, რაცხა თვითკრიტიკაა, სწორეთ საჩემო საქმეა თქვა, და რელია თვითგობა კია ატყუათ, მოვდგე ამ ჩვენ ზვედელუმს და თელთა გვაძაბირე ტრუბაში. მე გიხარა შინდა საბულების მონახე დამჭირდებოდა რომ შეიყვანს მის კაბინეტში ამ გატკივილებულ მაშინისტკა ქალესს, თელთა გადაყრებუ-

ლია მათი კისკისით უჩრედდებია. უსოპს ხელს ჩვენს გამაგე ამ ხაბურმაკივით გარგავლებულ პარიშნებს და აგნსაც რა ენადღებდა; დახუნტრუკობენ ბზიკ შემეჯღღარავით, სტინა და არიენ ერთ ვაიუშველენებლში ერთი კაბეიკის საქმეს არვიენ არ აკეთებს! მე კი თუ ერთ ნიმუტი საცხა დამაგვიანდა, მაშინვე ჯანდარში გამატარებს ჩემი ზავედელუში!

ამას წინეთ, ჩემი ცოლის ბიძიშვილის ნათლიას ვერი, სიღბისტრო უჯმაჯურომე მეწვია და, რავარც მოგვახსენებთ, ლპარაკს შეეყვეთ და ნახეკარი საათი დამაგვიანდა სლუებაში. მისთანა დღეი დალაგ ჩემს მტერს, მე გამგემ დღეი დამაყენა ერთი სიკვდილი გამოვიარე, მარა რას ვიხამდი. ჩევედუ ენა და გოწურდი იესუა ქრისტეს ჯორივითი თითონ, როცხა უნდა, მაშინ შობარბანდება. გეიჭობს ღლიავში ამ პორტმასს, ჩეიენს ფე-

ტომობილში ამ ჩვენ მაშინისტრებს და დღე და დამე ავტულავენს. მე კი წახვეარი საათიზა ცეტელი დამიხო! პო, და რალი კი დმერთმა რენა და მთავრობამ მათი გამოაშვარების ნება მოგვცა და იმ დალაქცილი კორტეა დავიარსა. მართალი მოვასხნითო, მეც არ დამიზოვავ ჩემ წავედუქში და ყორიფელი კაკალ-კაკალ დოლუავე წინ კრებაზე. უწინ ამას გამამედვიებთ კი არა, იქავე წამყონქდა, მართა მთავრობის გამოცემულ კანონს ვედრადფერი უქნა და ამ ჩემ ლაპარაკზე თელთ ჩვიდოი ენა მუცელში. რავარც მელია, ისტე გაბიწვა და მეც, რალი მოვსენი გულას პირი, არაფერი აღარ დოლუავე და სულ ტოკი-ტოკ მოვასხენე კრების ყორისფელი სიკეთე ჩვენი გამერსა. ავი გელო ურჩოდენის მოსამსახურები ამ ჩემს ლაპარაკზე თელთ მუცელზე, შიშით ისტე დაბატრადენენ. რომე თბოლის ნაჭუჭში ჩვეტრადენ! ამ ჩვენ მაშინისტრებს ხომ ისტე წოლუ-დენი დფერი, რომე ვერადფერი „ტრეცე“ პამადა მათ ვედლარ უშველიდა მინც და, რახნა, რომ დღეწივე რიხი ისტე ლამაზით ვილაპარაკე, რომე მე ავიციონ მამეწინა.

— ცაცო, ხედავ ურანები და ღარიბი ხალხი ყულაჟი.
— როგორ?
— როგორ და აი, აქა სწერია: „საფრანგეთის კომინეტში ერთი მინისტრი უპორტფელითა“...-ო..

რავარც გავთავე სიტყვა თუ არა, და შეიქნა ტაში! დედაი, ვედფირიე კაცი! ტაში მესმის და ხალხის ხელის ვერა ვებდაე! ზოგა უხას, ზურვისგან წოლული ხელები, ზოგს ძირს ბაყეებში ჩოულდია და იქიდან მიკრადენ ტაშს! ავი ჩემი კორტეა, ვითამ, ყველას ქე მოეწონა, მარა, ამ ჩვენი გამგის შიშით, აშკარათ ვერ გამოთქვას მათი სიზარული და უკნიდან მოსცხეს ტაში! ერთი გვადებედე კრებას. ვითამ წამოწიეს წინ ხელთ ტაშისათვის, მართა მისთინა წამოწევა თქვა ჩემმა მტერმა: რავარც კი შეხედეს გამგეს, მინოთში ჩამოუვარდათ ყველას ხელები და დოტყდათ კანკალი ისტეველ ჩვენმა ყორიფმა, ნიკაფლი დობორჯინიძემ შეხოვრა ტაში; ჩემი რჩიით ვითამებულმა, მინაც გვიწია პალიოში და კაი ხანს ილაპარაკა.

გათავდა კრება. შემოავფიქრა გამგემ, რომე: „ვეტრადევი ყორისფელი ჩემი აშოკები გეფასწოროკო“.

დევიმალენით და შოუდგით ყველა ჩემ-ჩვენი საქმეს.

არ ვასკლა სამი დღეო და დავგიბარა გამგემ მის ევანეტში მე და ნიკაფლი დობორჯინიძე და ჩაკე-ბარა საქაშინის ქალადლი!

— „ძალიანა ვწუხვარი, რომე თქვენისთანა გამპრობანი და საქმის ერთგული მათამშრომდენი მოაქლდებიან ჩვენს ურჩოდენისათა, მართა ვეცდები, რომე, რავარც კი ვამოკეთებნა საქმე მაშინვე მოაჩივით ხელ-ახლაო“.

წავგეკითხა განაჩენი და გამოვიგეშვა ზრდილობა-ნათ, მინც და რამ დაალბო ასტე ტყემლის ტყლაბიჯით პირიდან სულ შეჭარი გადმოსდოდა, რასტეს რომ გეკო-ლუკედა. ამოვიგეცა ნიხოქო! მე და ჩემ ნიკანდროს და ვამოკეთებურა ვარეო!

ვაი, ჩემი ცოლდა მიეცა იმს, ვინცანს ეს თვითკრიტეა შეიარისა არა, რა მინდოდა მე უხედლეს, ვერ ვაკრეით ჩემ კანში რომ წამოვიავდე ენა დასიხტული კამ-ჩეჩივით და ყორისფელი წამოეკარტე, რავა, ვინ მო-მიწონებდა ამას! ვაი, რავა წამევეგე ახეტსე! რავა დავ-

დღეე ცოლ-შვილი და ის საწყალი ნიკანდრო დობორჯინიძე რავა წვეისაქრე ზედ დავესკათ!

„ქვედიან-ზევით გოულკეთე კორტეაო“.

ა, ბატონო, გოულკეთე, მართა იმან ზევიდან ქვევით გამეკითხა და თელთ ამოვალა ჩემი ცოლ-შვილი ის მაშინისტკა ქალბები ქე ღარიბ ადღილად და ის ჩარბი ხოლიდო ტაშს რომ უჩრავდენ, ივენიც ქე არიან ვარე; მე და უხედურა ნიკანდრო კა დავეკილობთ და მუხებნა ცულაპავით! არა, რავა ვერ ვიფიქრე მე უხედურმა, რომე ეს ამხელა კაცი, ამ უშველებელი ურჩოდენის უფროსო ჩემგან კირტკის არ მიღლებდა! ვაი, ჩემო დღეო, ვაი, ჩემო საცკლოდ ვერაქსია! იმ ჩითის კაბის ყელდა მინც მომეწიწრო უხედურისთვის!

ავაა თვითკირტკა, ავაა ამხილე და ჩვენე ვარბ ატევილია ა, ბატონო, ენათო ვინ იქნება ატევილი. მიე-ვდივარ ახლა სამკეკიაშო და თუ დემბორუნდა ჩემი სლუფბა, ხომ კაი, თუ არა და ტყულიო ყოფილა ყორისფლი და ანსაქნი ჩემ საქმეს! ალბათ, ასტე ყოფილა ჩემი ბედი...
გავიკა.

ს. ო. ფ. დვავიშვილი (ოქს. მგ.)

გუგული, ჯუფანა, რისიმე, ლეო;
პროკოფი, რომ ამბობს: „ვაკოცე მეო!“,
თინიკო, იული, ფატი და კატო,
ივანეს, რომ ყავდა ყანაში მარტო:
ტანია, ნადია, სონია, დარკო,
შალიკო, რომ სხობოვდა: „მთაწარი რა გიყო“!
საშვიკო, მამიკო, ელიპტი, მატრონე,
ვანბრიელ და ანდრო თავი რად მაწონე...
ნადია, თამარა, შოლიო, ვით კუკობი,
მათ სახლში, რომ უფის მუდამ დღე პროკობი;
ოლია, ლოლია, მარგო და გულქანა,

ყველანი უძახის: „ლამაზო, მსუქანა“!
მინადრო, ქსენია, ელენე, მალიო-
გიორგიმ, რომ უფხობა: „შენ უნდა დაგტოიო“!
იოსებ, ალექსი, (არ ვიტყვი სხვას),
თამაშობს სულ მუდამ ისინი ჩანდნა;
თუ რამე შეგმედე გიტირებს თვალსა,
პროფილს რომ სცემდა, ის იყო ლასა..
უნეი სულ ყველა ზედმეტი მარია,
არაფრის მაქნის, ტრახანა, ნაქისა,
ტარტაროზ, ვეპრია აქ შენი ჩანდნალო,
რომ ამ ხალხს აუტყდეს შიში და კანკალი..
პატი.

ც უ ლ ი ნ ი შ ა ნ ი

უფოილ სხსოლს ჩხტრო- ნის სიშპარ

— ვაიმე, რალა უქნათ; მგონი, ჩვენი სარევიზო კომისიის წევრი ჩვენზე რალაც გაჯავრებულია იღებს; რაც საქონელი წაიღო კოლმერკატივიდან, ყველაფერში ნაღდი ფული გადაიხადა..

ხადა ხარ, ჩვენი ნიკოლოზ, ჩვენი ხელმწიფე—მამაო, გერ ხედავ, მთელი ქაუნება მუშებმა შეგვიცანაო..

წინდის გვთხოვდა ჩვენ ბინებს, ეხლა იმათ ვთხოვთ ჩვენაო, ფუი, ასეთი ცხოვრებაც უფალმა შეგჩვენაო..

ვიყავით არხინადა ვეცადით ხაღის ყველევო გვექონდა მსუქანი ღუმეზი და ქონიანი კეფაო..

ღლეტით ავაგეთ ხახლები, ცხხვარობდით დღეც კურალო, ეხლა კი ნაღის უფთებში 'მატანებოთ' ვცურავთო.

წავგართვის ყველას ხახლები, ხაცხვარებელი—ბინაო, ფუი, ასეთი ცხოვრება უფალმა შეარცხვინაო..

ფისო.

გ უ ლ ი

სულ 12 საათზე მელიტონის კაბინეტში შევიდა ბუფეტშიცა, როგორც ყოველთვის, დასტოვა მაგიდაზე ერთი ჭიჭა ჩიი, ორი 'სლიოკა' (ერთი კრებით და მეორე მურაბით), შემდეგ, მადის მოსაყვანად, ერთი მომზობილვლად გაუღიმა მელიტონის და კარში გამოვიდა.

მელიტონმა შეიკვია, სანამ ჩაი შენეულდებოდა ცოტა, შემდეგ დააგლო კალმისტარი და შეუღდა საუზნოხას.

საუზნის შემდეგ, მელიტონი პირდაპირ არ გადასულა საშუაონე, რის უფლებაც მის ჭონდა, ვინაშაღა ფართოდ სავარძელი და კმაყოფილებით საგე თვალებში გედელზე რალაც წერტილს მიაშტერა.

დაი იი, სწორედ აქნად დიწყო ყველაფერი. უცერად მელიტონმა საოცრად გარკვევით იკრანო, რომ ის ერთი ჭიჭა ჩიი და ორი 'სლიოკა' (ერთი კრებით და მეორე მურაბით) რომელიც მან ეს-ეს არის ჩაყვანა, არ ჩასულა კუჭში. ნახევარი გზა კუჭისაკენ მით უსათოდ განვლეს, რის ცხელი იყო. შემდეგ კი იმის ნაცლები, რომ პირდაპირ კუჭში ჩამეჭებულყენინ, მით ყოველ კანონის და მოლოდინს გარეშე, უცერად მოუხვიეს მარცხნით და გულსაკენ გაქანენ.

ასეთმა უცნაურმა გარემოებამ მელიტონი კინაღამ ზეზე წამოაგლო.

— დამართა ჩემო, ეს ხომ შეუძლებელია.. ეს პირდაპირ გაუგონარი ამბავია.. ასე საიქიზომ წასვლაც კი შეიძლება.. ახ, ეს წყველი ბუფეტშიცა.. მედამ რალაც სისახელე უნდა შემოგაპაროს.. მომუშაღეს როდისმე.. რამე საქმელი მართლაც გულისკენ შევიდა, ის მაღე დაშკაცვდა. გულმა, ბოროლს არჩებოდა აქამდის მელიტონმა არც კი იცოდა, და ბოროლს სიღდი ყოველ შემთხვევში უკრანტელას კავალს არ აღმეტბინოდა, უცერად დიწყო ზრდა და რამოდენიმე წუთში კარგა მოზრდილ ნესვის ოღენა გახდა.

მელიტონი გაფიქრებული იჯდა, თუმცა ცუდს არავთვის ამწინედა თავის თავს, ბოლოს ადგა და კაბინეტში გაიარ-გამოიჭრა.

თითქოს არავფერი, ორგანიზმს არც კი შეუძნევი: ასეთი საწინელი ცელილება. სულიერი მდგომარეობაც გერჯერობით ნორმალური იყო. მხოლოდ ოღენე სეცედის გრძობა იყო რალაც.

მაგრამ, ბინეს, ცუდის მოლოდინში მელიტონი განყოფილებაში გამოვიდა და ორიოდ წუთით იქ ყოფნის შემდეგ იგრანო, თუ რა საწინელი ჰაერი იყო განყოფილებაში.

მელიტონი თითქოს პირველად იყო თავის განყოფილებაში—განა, ეს შეიძლება?.. მიმართა მან გულწრფელად ილმუთობით მდივანს. ასეთი ოთახი და ხუთმეტრ კაცი?.. ათი—ისიც ბევრია ამ ოთახისათვის..

მელიტონს კიდევ უნდაღა ექვტა რალაც, მაგრამ კაბინეტში ტელეფონმა დააწაარუნა და ისევე კაბინეტს დაუბრუნდა.

— მაშასადამე, ხუთი კაცი უნდა შემეკრდეს.. გვიდასწვევტა მდივანმა, ახედ-დახედ განყოფილებაში ყველა საათითოდ და სისი შეღვენას შეუღდა.

ამასობაში ტელეფონთან მელიტონს სულ გადაავიწყდა თავიო უხედებოდა. სულ აღარ ახსოვდა, რომ მის მკერდში ესლა ნესვის ოღენა გული სცემდა. ამიტომ რალც უფრო უმწინდა ჭლის ხმას ტელეფონიდან, მით უფრო მეტ აღმოთეხას გრძობდა.

ხმა ტელეფონიდან. მელიტონ ამღვიწიო, თქვენ ნამდვილი სულიყო ხართ, რომ თქვენ არა, ამიკოს და კოტიკოს ბირტაშიც კი მოუხედობოდათ ჩაწერა.. (სიცილი), მაგრამ..

მელიტონი (ქბილებს კრპუნით): მაგრამ.. ხმა ტელეფონიდან: მაგრამ თუ თინიკოს არ მოიაწყობთ, თვლითაც არ ღამენახოთ.. ასეთი ღამეა გო-

„ხლესტამოვი“ ზრომის სკოლაში

მესტიური

(ს. ხანაგორგის წამებას)

— კოჩია!.. კოჩია!.. უფამოცდით გადიყვანეთ მე-ხუთე ვაგზოში.

გონა... პირდაპირ შეყვარებული თქვენ... სამაგიეროთ... (კოცის ხმა. ნახარბი).

მელიტონი (გულს ბრავა-ბრუვო გაიქვს): ეს სასიძველე... აჩოკა და კოტეკო ვაჩოე ხანია დასაქვრი არიან... დღესვე მოვასწავლებ ორივეს... ცნობა ადმინისტრატორს და უსამართლობაა—თინიკოსად არაფერი უჭირს სასამართლო... ისე გაგიჟებდათ თქვენ და მე, როგორც მას უჭირს...!

ხმა ტელეფონიდან (პროსბანდ): ეს რას ნიშნავს... თქვენი შეპირება, თქვენი?!

მელიტონი: სანამ ბირჯაში ათასობით დგანან რეჟიმი, მე ვერაფერს ვერაფერს შევპირდები... ვინც არ უნდა იყოს ის, თუნდა ვასილ პეტროვიჩის ცოლი...!

მელიტონმა გააგვირგინა ჩამოკიდა ყურმილი. შემდეგ განყოფილებაში გავიდა და მდივანს მიმართა:

— მოხსენით ესლავი, გუშინ მოიბოგო ორი ახალგაზრდა, როგორც პროტექცია შემომხველობს და მისწერეთ შრომის ბირჯას გამოვხანოს სამი ყველაზე უფრო გაქვრებული უმუშევარი...!

მდივანმა შედგინო სახე მიუთითა.

— ეყერი კი შევიპირდები...!

— როგორ შევიპირდები... ისე ილაღად ლაპარაკობთ, თითქოს მკერდში გული კი არა, ქვა გქონდეთ... შევამტყინო კი არა, დღესვე დასვამ საკითხს, აჯაგიკის მომბატონის შესახებ ავლასაბიუსი. შემდეგ მისწოეთ, ვისაც ჯერ არს, მოგვკენ რაბოლენიე ოთახი. ერთ ოთახში ადმინისტრაციის მუშაობა პირდაპირ შეუწყვირებელია. საქმე—საქმედ, და ჯანმრთელთაზე უნდა ვფიქროვნო... მანამდე კი, სანამ ოთახებს მოვუტყობენ, უთხარიტონ რამოდენიმე თანამშრომელს გადაიტანონ თანხებით მაგლები ჩემს აბანოში და იქ მოეწყონ... მე ისინი სრულოვითაც არ ამბობლიან ხელს, პირიქით, ეს სასარგებლო იქნება ჩემთვის, რადგან უფრო დამაახლოებებს მასს.

ამ რეგობრების ჩატარების შემდეგ, კერძოზე მივსული „დაუყოხებელ ნუ შემიბოძლო“ სწრაფად იქნა მოხსნილი და იქვე ქველს ნაკუწი-ნაკუწად. დარაჯს წინადადება მიეცა არ გაბედის მუშაობა 8 საათზე მეტად და არაფერს გაგვხანოს პაპიროსის საყიდლად. როტქ-

სოფელ თაბაგურში სცხოვრობს მატყუარა ეჭიპაში, სახელად ქეია საჩინო, კენჭოშვილი არის გვარში. თუ არ გავყურებთ ავადმყოფს ისე არ დასტყობ ფულსაო გინდ ომში იყვის დაჭრილი მე მოვეშველებ წყლულსაო, ვინც მიტყობს ავადმყოფები, ჩემს წამალს სევენ ყველაო: იციან — მოსახლენია ვერ მეშვებინ, ვერაო... მეც მოსენება არა მაქვს, მიილი დღე, მიილი ღამეო მოლიან მეხვეყვებია: „ახა, გვიმველ რამეო!“ ერთმა სიტყვა: „მუცელი მტკიცია!“ და რომ მოვსინჯე ქეიპო, წამსვე შევარეე კაცს, სწეულს, რომ აწუხებდა ტულობიო. ვიძიერ დანა ქარკაშიდან, უცნაო სისხლი გავარდვიო. თუქანს რომ არ ვსატყურდებდიო, მიმაჩჩენა ძალათაო... ვაშაურელი.

ციის ბარათი, რომელიც ვილაქ ახალგაზრდამ მიაბრთვა მელოტონს, უკანასკნელმა ხმა-მალა წაუყოთხა თავის თანამშრომლებს და შემდეგ მათ თვალწინ დადგრიწა. თეთრით ახალგაზრდა კი თავის ხელით გაათარია განყოფილებიდან და სულ კისრის ტეხით ჩაუშვა კიბეზე თან შიდახა:

— მე თქვენ ვასწავლით, რას ქეია პროტექცია, ასე განელი მიიღმა დღემ.

მუშაობის შემდეგ, მელოტონი მეტად ცმაყოფილი წავიდა შინსაიკენ. მისი დიდი გული მდენ სიყვარულით, სიბრალულით და სამართლიანობის გრძნობით აყო სავეც, რომ მიილი ღამე თითქოს ბურანში გაატარა.

დილას, მელოტონი თავხადაცემული იჯდა ლოგანში და, როცა იგონებდა გუშინდელ დღეს, თამბი ყაღაზე უფლებობდა,

— დემირი ჩემო, ეს რა ჩაივინდენ?... რას იფიქრებს ვასილ პეტროვიჩი?... რას იფიქრებს მისი ცოლი?... არა-სოდეს, ჩემს სიოცებულში ასეთი რამ არ დაშინებია... ახ, ეს წყეული ბუფეტოცა... ყველთვის რაღაც სისაბაგლე უნდა შემოგაპაროს... მომწამლაკს როდისმე...!

რამოდენიმე წუთის შემდეგ, მელოტონი მდივანს ელაპარაკებოდა ტელეფონით:

— თუ ბარკიდან უმოშორები მოვიდენ, სულ კინ-წის კვირთ გარეკე... რა დროს ახლუნს მიღებთ? ხუთი კაცი უნდა შევიპირდები... გუშინ რომ ახალგაზრდები დავიხივებთ, დღესვე აღალდებენ. მათი დახმობა ყოველად შეუძლებელია... გარდა ამისა, აღმოაჩინეთ კიდევ ერთი ათეისფული ადგლიო... და კაბინეტც, რა თქმა უნდა, ესლავი განათავისუფლეთ იმ... თუ ვინცობაა, ვასილ პეტროვიჩმა დამირეკოს, უთხარიტონ, რომ მე გუშინ სრულობით არ ვყოფილავარ სამსახურში და ყველაფერი სამუშაო გუფერბობის ბრალი იყო...!

ლაპარაკის გათავების შემდეგ, მელოტონი კიდევ დიდხანს იძახოდა ადღელებული:

— ახ, ეს წყეული ბუფეტოცა... მუდამ რაღაც სისაბაგლე უნდა შემოგაპაროს... ხვალ მისი „ფუტი“ ვაღარი იქნება იქს!..

სინოი.

გ ა გ ე ლ ა „ტ ა რ ტ ა რ ო ლ ე ს ი“

ცხოვრობს ღარიბთა გაგე,
ობრაეს სიმწვრისგან გაგე:

— „ო, რა გასჭირდა ყოფნა...
ო, როგორ დავიდიდეთ!“

ხალხი ერკობში, სახლში,
ბაღსა თუ რესტორანში,

მიირთმევს ნაირ-ნაირს
და ძლივს ეტრევა კანში.

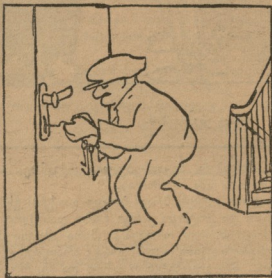
ტანხელ აცვია კობტად,
თავზეც ლამაზად მხურავს,

მხოლოდ გაგესთვის ბედის
ჩარხი უკელმა ბრუნავს...

შრომა უაპკყო გაგემ,
აპკვა ავს ზრახვებს გაგე,
თვალებს მხეცივით აპხევს,
კრიჭად შეჭკვრია ბაგე...
მისღვეს ქალაქის ქუჩებს,
უმიზნოდ, აღმა-დაღმა,
და რას გრძნობს იგი ამ დროს,
ეს უწყის ეპ, აღახმაღა...

და იმ, სახლის კარებს
უცებ შეისწრო თვალი...
— უპატრონოს ჰგავს ბინა...
ეს არის „შესავალი“...
მიაღდა კარებს ფრთხილად,
საქმეა გასაგები:
უცხათ ჯიბიდან გაჩნდა
სხვადამსხვა გასაღები!

მოარგო ერთი... ორი...
დიკურიალა კარმა,
მკერდში ჩაიკრა გაგე
ოთახით მოკრილ ქარმა...

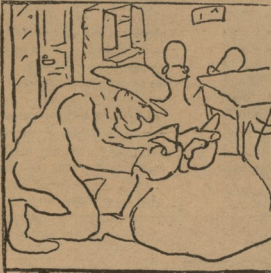
პირველს განშორდა კარებს,
კარს იქით ისევ— კარი!
მაგრამ აქ უკვე შრომა
არ არის დამაშარი,
რადგან გარეშე თვალი
აქ ვერ შეისწვრის ჯაგის...

ისევ წკრილივს კლოტ
და ისევ კარებს აღღებს...

შედის ოთახში, ხედავს:
რა გინდა, სულო... გულოს..

ბხვეცა... ჰკრავს... ჰმღუფავს... ჰკონავს...
თითქოს ძნაა და ულო!

და უცბათ... ჰოი, ჯადო!
შეჩერდა, მიერღმი ჰქოსი:

საწერ მაგიდის თავზე
ძეწ გაშლით „ტარტაროზი“!..

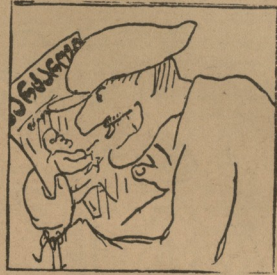
ემშაკე ყველაზე ურებს,
სდევს ადამიანს ყვალში:
სხვადასხვა ფერად გავს
სულ აერია თვალში!..

დასწვდა და იატაკა
ქურნალი გაგემ ხელში,
მოსქდა სიცილის ტალო
და გაეხირა ყელში!..

— რაზე დაუხატავთ?
რას არ იგონებს ხალხი?

ესეც რომ შეგვკრა ბარგთან,
წავიღო, არის ახი!

შეგარა წასძლია სულმა
და დააცურა ჩვევით: :

რა არ სწერია, ლმერთო!..
„მბობ სიცილის ფრქვევით...“
„აქეთ დეპეშებს უცქერს.
იქ თვითგრიტიკაც ნახა,
თავი ჰკონია ქულში,
იცინის: „ხა-ხა-ხა-ხა“!..“
ბარგი, მოკრული იქვე,
„უღ დაავიწყდა გავს;
ხოლოდ, როდესაც უცებ
კარები შემოაღეს,

თამინ შეიტყო გაგემ,
ომ ჰკრა ეშმაკმა დეზი,
ხოგმინა და სთქვა:
„აჰია ეირზედ—ეხი“!..

ბაზრია.

ქ რ ო ნ ი ა

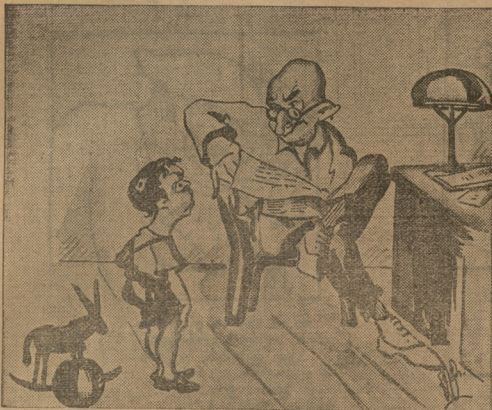
- დაპრა. პეტრე ბინჭურია დანით დასქრა დილა შური, რომლიდანაც ამოხტა უშველებელი ტრაკანი.
- სახლიდან გაპარვა. ლოცვანთის ეკლესიიდან გაიპარა მცხეთის ხატი, გაპარვს მიზეზი მამა-ღმერთთან უსიამოვნება.
- მადლიდან გაღმოვარდნა. წუხელის, სიზმრის დროს ლოგინიდან გაღმოვარდა და იატაკზე ბრავენი მოაღინა ჰაირაპეტიაში და იქვე გამოიღვიძა.
- უბედური შემთხვევა ექსპურსიაზე. 2 აგვისტოს,

მთა-გორაკებზე მოხზოვილემ საზოგადოებამ მოაწყო მყინვარზე ექსპურია. ექსპურსიის ხელმძღვანელობდა პროფესორი ბუშტინეროვი. როდესაც მყინვარს მიუახლოვდნენ, ექსპურსანტებს შემოაღამებდა და ნაბიჯს უწყობდა, რადგან კოკიპარული ყვიმა და „სპილოს კვერცხის“ ოღენა სეტყვა წამოვიდა. წინ მიდიოდა პროფ. ბუშტინეროვი, რომელმაც სინდელის გამო ვერ შეამჩნია მყინვარი და უცაბედად ფეხი წამოშტკრა მას. ბუშტინეროვი ზღვაში ჩავარდა თანამხირეს მახლობლად.

ბუშტინეროვის დაუშვინადა მარცხენა თვალის სათვალეების შუშა.

ჩემ-ჩაირა.

წინააღმდეგობაში ჩავარდნა

— მაშillo, რატომ თავზე თმა არა ვაქვს?
 — ეს სულ დიდი ჭკუის გამო არის, შეილიო!
 — მაშ, მე რად მაქვს ახე ზმირი თმა?! შენ ხომ სულ
 იმას მეუბნებო: კუთონინარია..

მესტვირული

(ბინეთისათვის)

მოვიგდე ზურგზე ნიხაღი,
 მოვიგდე გულსა სტვირია,
 ქალაქში თავი მომზებურდა,
 სოფლისკენ გვეწინა პირია.

ჰო და დავიწყეთ აქედან,
 რას ნიშნავს ნეტად ავია,
 ჩვენი საქონლის სადღური
 ხომ არვის დაუზავვრია?!

მარტო კედლები ააგეს,
 რა ექნა სახურავია?

ალბოთ, ამ საქმეს თანა სუდეს
 სული ბორცვი, აგინა!

— ეხლა თვით სადღურს მივმართოთ,
 სად ნაწალინი ბრძანდება,
 ვკითხოთ. თუ ხელგუს ოდესმე
 რა კეთდება და ხდება?

— ცისტერინებ საბარგოებით
 უფასოთ მიღის მგზავრებით,
 ნაწალინი და აქსენტი
 აქ თუ არიან, ნეტადი?
 ვუთხრათ: ასაქმისთვის არ ვარცა
 სირბილთ, ლოიალობა,
 თემის შესაქე ბრძანდებთ
 და უნდა საქმეს თობა?!

— აქედან ფოსტას მივადგეთ,
 შევსაბოთ ვრიშს კარებში:
 „წერილებს ნუ ავკიანებ
 გამოიხედეთ თვალბში“!

— გვერდით აღმასკომს ვეწვიოთ,
 არ დაგვრჩეს დაუხედავი,
 სარლონი და აქსენტი
 აქ თუ არიან, ნეტადი?
 ვუთხრათ: ასაქმისთვის არ ვარცა
 სირბილთ, ლოიალობა,
 თემის შესაქე ბრძანდებთ
 და უნდა საქმეს თობა?!

— ავტო არჩილიც მობრძანდა,
 კოჩირატის ნოქარა,
 უჩრეთ სივხიზლეს საქმეზე,
 არ შავაშინო მუშტარი!
 აწ მოვესალმეთ გლხკომსა
 და თემის სამეთხველოსს,
 კულტკომი, დრამაწრეც აქ არის,
 ხომ უნდა გვესახელოსა!
 მაგრამ გვეყოფა: დროებით
 დაუტუტი, ჩემო ქაშანა,
 მომხელისათვის ვიმღეროთ,
 რაც დღეს უოქმელი გადავკრჩა-
 ბერი-კაცი.

ბარბაროზკორუმის წერილებიდან

დროს ალაგებით

ეს ორი კვირია, რაც თბილისში საწინელი სიტყვებია
 დიწყო. ბრადპირ სამინილეზა ჭუბაში გავლა. მოქალა-
 კრები სიტხისაგან აუტანელ მდღეობარობაში არიან. სა-
 ცხემ იმდენად იმოქმედა ზოგიერთ მანდილოსანზე, რომ
 ქუთაზე შეიშალა და ტრტოლიან დადინ.

ასეთი სიტყე ყოველად დაუშვებელია ქალაქში. აღმინა-
 სტრაციავ! ალაგებ სიტყე.

ტრტაროზკორი ბლიყანაძე.

შკაპ ახაველითი

ზოგიერთ ადგილს სიბინტურისაგან გაინდენ აუჯარებ-
 ლი ბუხები. ბუხები იმდენად გათავებდენ, რომ უსირ-
 ცხვილოდ ესხმან თავს მოქალაქეებს და შეუბრალებლად
 კბენენ. არც ერთი მათგანი არ ეკარება „მუსამორს“.
 საწრკომისთავ! ადგილი ამოსდებ ბუხებს!

ბლიჭვი.

კოდის მოადეაა ბოლო?

— ააქუსთ მოედნდათ სალოობობით თავს იყრიან
 უკებელი მეძავი ქალები და ჭუბაში მართვენ მამაკა-
 კტობან ვაჭრობას. ამის შემხედვარე მილიციისაღ კი სე-
 მაფორი უკულმა უბრუნდება. სახანარ რაზმი, მიაქციე
 წყლი!

ჩვენს გავლირებით, შა კანი კაცო..

სველაბინის მოედანზე ჩვენმა კულტკომისაბ დადვა
 ხმაშალა მოლაპარაკე, მაგრამ ეს ხმაშალა მოლაპარაკე
 თავს არ იწუხებს და ძლიერ ხმაშალდა სდუმს.
 კულტკომისთავ! ხმა აბაშლელ ხმა-შალა მოლაპარაკის
 ხმის აშალუბის შესახებ და გვაღირსე მისი ხმის აშალუბა-
 ბუშ.

უშვამეთ გაბრძვამულს

ჩიბუხიბის ჩიხში ცხოვრობს ვინმე გრავინია ირინა ჩი-
 ბუბტაროვას ქალი. ის ძველი გენერლის ნაკოლარია.
 ცხინებულ ნიკოლოზის დროს გრავინია ქე ცხოვრობდა
 განვირად. მარა ახლა, გრადე ერთი სმ სართოლიან სახ-
 ლისა, არაფერი გაანაჩა ყოველ დამე ირინა ჩი ბუბტარო-
 ვა დღის ლტომაში. მაგრამ არ იქნა და არა, აშდენ დამეში
 ერთი „პაკოშვა“ ვერ გაავითა.
 ლოტკომისთავ, უშველ და დეხმარე გაბრძვამულს!
 კიწყელი.

მაგრად დაუშლიეთ გვერდები

რაცეზე დადეს ერთი მამაკე ლორი, რომელიც ტრამვაის
 ბოძებს წამდაუწუმ აფხანს ფერდებს. ასეთი მისი საქე-
 ვილი მოსალოდნელია ბოძებს დასხინება. მეგზოვე აშ-
 ვულამ რამოდენიმეჯერ დაუხილა მას კვითი გვერდები,
 მაგრამ ფხანა მანც ვერ მოაშვლევინა.
 მაგრად დაუშლიეთ მამკას გვერდები ვისაც ჯერ არის
 მაუწერის ბარა.

ყოველივე ეპიდი გაცივანტა

— იცი მამილოვანი: მე ოლი „პაპიკო“ მკავ: ელთო
ჩია ესტატე და ელთოც—სენა..

სტუდენტის იმედი

ჩემო სოფლო, ისევ შენთან ვარ,
გამოვეცი მშფოთარ თბილისს,
ეპ! ჩემო თაო, რა რე ვამდობარ,
ვით ვაღიანტ მსურვალ ელისს..
— იქ გაწვალუბა საგებზე ვფრო
თავებლი კუქის ოპოზიცია.
ბს! რა კარგია ვაშლილი სურფრა
პური და ლენიო ყველა, წიწია..
დღეს ვებდავ: ბედმა ასე გამწირა,
ტყვილო ბაზმარე, ტყვილა
მიწოდებ!
ოცნებით მაინც გაწვევი ხზარად,
არ მსურს მსურვალე მზით, რომ
ვიწოდე.
ეპ! იარმუევე, შენს წიოს და იერს,
ვერ გამოვხატე სიტყვებით
მჯერა;
აქ ხზარად გებდავ მრავილ
შეწიერს
და გულო მიწვებს სიამით ძეგრას.
ბა.. შითხართ ვინ ვადურებდა
მათ შიშველ მკლავებს, ვენბათა
ბორცვას,
მაგრამ აწ სოფლად ვინდა დარჩებდა
ბაზმაროსაკენ ყველა მიტოვას.
ბეგრე ფიქრებით ტვინი დამძიმდა.
ო. ძლიერ მინდა ამგამად ძილი,
დღეს ლორივინი ძლიერ ვაგვირდა,
და უფრო კიდევ—სინდის
ფქვილი
რა რივად დავბე. დღეა კვიმატი,
ქაქვინს სიტურფე მუსიკა
შეშურდა.
დღეს მენატრება ტაროსი მარტის,
თავიც მარტოვით, ვგრძნობ,
შეფუტურდა..
ხათაბალა ეს სტუდენტობა,
ფქვირ მწველებს უჩინავს,

მაგრამ ქმუნევი კი შებღს არ
ეტყობა;
სახე მიცინის, როგორც ზაქის-
მრწამს, შეგასრულებს მე ჩემს
მისიას
(გეგლმა სკამოს თხა—თხის
უარსიც),
თუ აღიმენტის მოგერი ნისიას,
გაგებები სიდე — პუნჯარესი..
ღანდელი.

სასადილო „მალამო“ (შრომის ბირვოს საყურადღებო)

დავიღოვის ქუჩაზე—
სასადილო „მალამო“,
არ მინდა რი“ დავტოვო
და არ—მიგესალმო.
—
აქ ფარაჯანოვისა—
აყო ოდსლაე ბაღჩა,
ვაყურენილებს ბუდე, რაც
ბოლოს მისხართ დარჩა.
—
შრომის ბირვამ აიღო,—
ფლა, სასადილოთა,
მაგრამ იყურება ის,
რალე სასაცილოთა.
—
და „მალამო“ დარქვეს—
(გაგებე ჰვავს აფთიქარს),
თითქოს წამალსა ყოდიდენ,
რაც არჩენდს თაქარს.
—
ლეენა თარს აეღოებს—
სურიაკა—პიანოს;
აფიციანტი ვასო,—
ჩასტარალებს თავს ნინოს..
(ბოროტ ვენება მიიხრეს:
აღარა სკამოს ლენოს..)

მარტას „მუშაობით“
გულო აქვს ვაზაფრეს..
(რა ქნას, თუ იქვე დვიწყრე,
„სტოლებით“ ჰვავს ხარულიწ).

სერგო ბუფეტს ვერ ახდის,—
და იგრებავს ულვანს..
თვლები შესცქერის მუშტარს
ხან თვალს შევითამაშებს..

დღით, სანთლოთაც რომ სძინო,—
ყველა კუთხე, მინარი,
ვერ გაცივებ ვერაფრით,
აქ მომტანი ვინ არის..

მირზანი და მორზანი,—
ყველა რაცას „აკეთებს“!
სადილი თუ მალე გასურს,
აქ ნუ სძებნი ასეთებს..

და მუშტარებს ვამბული აქვთ,—
მშეიერი მასლათი..
(რა ქნას, უნდა ელოდეს—
ოთხიოდ საათი..)

და ვაისმოს ხეაფრი,—
ყველა მსახურზე ჩივის..
(მუცელი კი, კანინიო,—
იიხივს თავისს, სწივის..)

ზოგი ვრთობა მით რომ,—
თვალებს ნაბავს თამარი..
(რა ქნას, როს ყველა დარჩა
თითქმის ამის ამბარი).

სამი მოსამსახურე—
ვერ ახდის აქ სამსახურს..
(როგორ ვამატურეო თუ
ყველა ვერ აქცევს ყურს..)

ყველა უქმავფილობს,—
მუშა თუ „ტულები“,
(ამ უქმასწილთი პორტფელს
აქითებენ ბუშები).

და ასე, ამ ყოფაში,—
ყველა უქან ხრუნდება..
(რა ქნას, საქმის ლოდინში,
ოთხ საათს ძილს უნდება).

მსახურნი ვერ ასდიან..
„ბირე“ რას ჰფიქრობს, ნეტა?
„მუშაობით“ თუ არ ჰვავს,
„მალამო“ ვერ დაეკტა?!

ღამით აქ იკრებება
ყველა „ნელი ძილები“,
ასხვისი ხარჯის“ შემყურე
და საეგრო ქალები..

ამის შემდეგ, რალა ვიქვა?
სასადილო „მალამო“,
როგორც ზევით ავწერე,
თეიონ ვინდა მალამო..

მოგარაკეთა ღლიურღან

მიტე

— კოვლითო... სპორტიო... ვირებით... ამ გზაზე და-
ვებირებით!..

აზარტსმე უწყუქ

ნებაჲ, სულაჲ გრ-გაჲყვეციქ ქვიტბროჲ,
და ღანირო, სანამ უნდა ვიბროსო..
ჩემი „ჟენკა“ თქვენი მიწის შვილია
თინიკია, გკუსაჲ შეშლილია.

ამეკიდა ვით მეგახშე, მეგაღე.
„ჩორნა გოგოს“ ვერსად ვერ დაგე-
მაღე.

და ღანაჲე გავაგზავნი ბაზბაროს,
გამჩინსა ესთხოვ: ის მას არ მოახმა-
როს.

ამხანაგმა მე წერილი მომწერა,
ღმერთო ჩემო! შოგ რაები ეწერა!
ჩემი ქალი ვახდა თურმე ტოლსტია,
კურკურობენ ის და ვიღაც კოსტია.

გავემგზავრე ტანვავით, დაგვით,
ცრემლებით,
(არავის უთხრათ — სულ უველას
გვეღიორებით)

შვაღამეზე შევიხედე ბინაჲ,
ჩემი ცალი „ხას ჰიორის ჩემს თი-
ნაჲ.

ვადვირე შევამტარიე კარები,
შემომხასა—, შენ ვერ მომეკარები.
გავიხოვდი, შენ ხარ რეგისტრა-
ტორი,

მიმოითათ: ეს კი—ფინ-ინსპექტორი
შიზლისსკი ზოსიმი.

აბა აზბაპი საწურგლიას ღაფროგისა და ბააპა- თა აზაანსმის შმსახმა (ტყერი, კუთ. მაზრა)

მოხალ ის, რაჲ აქამდე არ მომღადა: ეწრის თემში
რომ ტბა-ვაიბა იყო, რომელსაც „საწურგლია“ ეწოდე-
ბოდა, ის დაწერეს. ეს აზბაგი, ალბად, გავიხარღებთ
ყველა იმათ, ვინც, ასე თუ ისე, ღანტერეგებულ ხართ
ქვეყნის შმწებლობით; გავიხარღებთ იმიტომ, რომ ამ-
ღენის ნინთ უსარგებლო მიწას ახლა გვლებობთ ისარგებ-
ლებ... მაგრამ, თქვენ, ალბად, ისე, როგორც ეწრის
აღმასკომის თავმჯდომარეს, გავიწყებთა რომ ამით
სრულიად უსახლ-კაროდ დარჩა რომღენიმე მილიონი
სული. ესერი არიან ის ბაყაყები, რომელნიც ამ მიღა-
მას უფლობელ ქვეყნის შენების მესამე დღიდან, ესე
ღე, იმ დღიდან, როცა, როგორც ვიცით, წყალი, გა-
მოეყო მაწას. ეწრის აღმასკომა ერთხელაც არ დადვიტრე-
ბულა იმის შესახებ, თუ რა უნდა ექნა უსახლ-კარობი-
სათვის.

მაგრამ, იწყო თუ არა წყალმა კლება, ბაყაყები
შეიგობენ საწურგლიას შუა-გულში მყოფ კუნძულზე—
ტყეში. კება გახსნა მეფეთ-მეფემ, რომელიც იმივე
ღრის მომხსენებლადც გამოვიდა და დაიწყა ასე: „ამ-
ხანაგებო, მართალია, დიდი უხედურება გვეწყია, მაგრამ
ნუ შერბება თქვენი გული, ხომ გავგონიბათ რუსთა-
ვილის სიტყვები: „ჭირსა შიგან გამაგრება ასე უნდა, ვით
ქვიტკარსა“-თ. თქვენც ხედავთ, რომ სიმპრილ ჩვენს
მხარეზე; უსხვარე დროთაგან ამ არემარეს ჩვენი მო-
აღმა ჰქვლინს. მართალია, ერთა ლოგინად არ გვექნია
თვითგამორკვევის დასტური, მაგრამ რად გვინოდა
ჩვენ ის, რაღესაც უმისრულად გამოირკვეული ვიყავით.
აქმად დაბელი იყო ჩვენი ხელ-შეხლებლობა და დღეს
ვი, ვიღაც ეწრის თემღმასკომის თავმჯდომარე, რამო-
ღენიმე ათეულ გლეხთა სურვილის ასრულებების მიზნით,
აქედან გვერეებთ, მაგრამ საითენ, ეს მას ჯერ არც კი
აქვს გთავალისწინებულა.

თუ ჩვენთვის იყო საწურგლია იტყლებული, განა,
ის ეწერლებსთვის სახარალო იყო? განა, ისინი არ იქე-

რენ აქ მსუქან კობრებს? განა, „მეწურბოლეს“ სანელ-
წოდებით ცნობილი გიგო კაპაძე ეწერელი არ იყო, რომ
ჩამსაც ჩვენგან ყოველწელიც ღალად მალმდენიმე ასე-
ული წურბელა მიყავდა? მაგრამ დაენებით ყოველი-
ვე ამას თავი და დაუბრუნეთ ჩვენს მღღამობობს.
მე დღესაც დაეწერ ნოტას და გავგზავნი იმ თავზე ხელ-
აღებულს. ჩვენი შეუღრეკელი აზრი ასეთი იქნება: ჩვენ
ან უნდა დაგვიბრუნო ჩემი საწურგლია, ან უნდა გადავსა-
ხლონ უკეთეს სამეფოში. წინამდღე შეთმევაში ხელ-
ში ავიღეთ სისლოსმდგურელ იარაღებს და ნებათა
ვინ ვის აუყაბებს: ასკომიოანი ეწერი თუ მილიონ-ნახე-
ვრიანი ბაყაყეთა! იარაღობის უკანასკნელი სიტყვები
ტაშის ტყეში და ვაშას ძახილმა დაღუარა.

მეორე დღეს ეწრის აღმასკომში მოვიდა შემდეგ
ნოტა: „წინ დაუხედავო თავმჯდომარეე! მე სხვა შემობ-
ვევაში არც ვიკარებდო წინათ გამოლაპარაკებისაც,
მაგრამ, რაკი გეხდა შენს ასეთ თავხედურ გამბედაო-
ბას, იმულებული ვარ მოლაპარაკება ვაწარმოო. სრუ-
ლიად ბაყაყეთი სახელით მოვიხიზო, ან აღვიდგანათ
ისევე ძველი სამეფო და ეს უსახლკაროები უნდა გადასახ-
ხლოთ ახალ თავშესაფარში. გადასახლებისათვის კი სა-
ჭირო იქნება: მაკაყცებისათვის — ჩვეულებრივი ვაგო-
ნები საწულა ადგილებით, ხოლო ბანიგანთა და საყვე-
ბავებებისათვის — ზოლი ვაგონები, ჩემთათ—ერთი ვა-
გონი და ცაკე; ორქოლმავალია შეგიძლიათ გამოიწერეთ
„გერმანსკი“, ან სხვა რომელიმე, ხოლო კაჟანცივის კი
არავიანთ შემხებევაში ჯერ ერთი, ჩვენში თითქმის ყვე-
ლა ისედაც უფლობია და მეორე—თვით ეწრის გუნებზე
უჩვევი შეიძლება ის ისედაც დაფეოდეს და კსერო მიოი-
ტბოს.

თანხმად ჩვენი ღიდ-სულოვანებისა, მოთხოვნილე-
ბას გიღენათ ორ-პარობად, შესარტლებ ან ერთი, ან მეო-
უე—წინამდღე შემხებევაში იმულებული ვიხებებთ
ჩიო გზას დავადგეთ!..

სრულიად ბაყაყეთის მმრამბებელი: ბაყაყ
სიყინაშვილი.
ღარბი.

გართუბული ალუფოთება

მასწავლებელ, დანიშნა მ. ჯორჯიაძე
ნიან ჯორჯიაძე

— აი, უყურეთ ამ თავგადიდებს! აქეთ—ქალები-
ხათვის, იქეთ—კაცებისათვის.. ხალხა ბიუროკრატისა-
თვის?!

დათომ ლხინი გადინდა,
თუმც არ ახლდა მგზობლები,
მაგრამ აქეთ იქით ევღინ
თათარი და ღანჩუთლები.
„ემოს“ სახალილოშია
მსგავსი ლხინი არ ნახულა:
შემწვარი და მოხარშული,
რა იყო, რომ იქ არ დგმოლა?
თუმცა ფეხზე ვერ დგებოდენ
მაგრამ სტუმრებს არ აკმარა,
კიდევ „ღვინო“—იღრიალა
აუარდა თავში „პარა“!.
განცვიფრებულს თავის სტუმრებს
თავის ძალაუ ვაჯახნევა:
სახალილოს გამგის თავზე
უცნოდ სუფრის ბოთლი სინჯა,
მილიციას შეუკურთხა,
გაქანდა და გამოქანდა
ბნელ სარდაფში თავი სდღუწა..
ჩაჩრმულეფლებს შვილი არის
და ხელს უწყობს მამის დახედი,
ცოტა შეცდა: ციფ ნახმაროს
ამჟღინა „გამახსელი“!..

განსკნსვ

ს ა ლ ა მ ო

სალამოა ისფერი, სალამოა წყნარი;
ბაღში ლამაზ კვიპარუსებს არბებს ნელი ქარი;
ცა წმინდა სარკესავით, მოსჩანს ვარსკვლავთ ჯარი.
ზოგი შეყვარებულთან ზის, ზოგს თანხლავს ქმარი.
აქ არიან ვასო, ვანო, თამარი და ლლი,
მოდულუნებს მტკვარი და ქრის ნიაგი გრილი.
ცნელ დღეებით ნაწვალები, სისხინავან მთვრალი,
ბაღში მოდის რომ დაგრილდეს ბავში კაცი, ქალი,
აქ ენთება სიყვარულის ვარდის ფერი ფარიდა;
მო: თან მახლავს ჩემი სატრფი, ჩემი გვირგი მართა.
უცქერი მს ჩამოშვებართულ ზოგანებით ფეხებს!
კაცა რამე რომ იფიქროს აქ რას მოახსენებს!
სახეები მოსჩანს მკრთალად, ველი მოსჩანს მუქად,
ისე არის მოფენილი ელექტრონის შუქი;
ისე არის დამეხილი ღამის ყველა მხარი,
რომა გულსა დაგრიხავს შავი სიწყურბრი.
ქალი ერთხელ რომ ჩაღორმტო, მხოლოდ ერთხელ რიად;
აქ ბნელ დავღოს ვერ იბოვი, ელავს მთელი ბაღი!
ოხ! ზაქვლო, ასეთ ვერს შერ ნას სასტრკი მტერი,
ბერი კარვად გისხინებ, მაგრამ ტუტქსავს ბეჭერი.
ტანში მივლის ქრუნტელი, უფლი მივს ალბა..
ელექტრონა ვევიდრები წუთით ჩაქრა რიად!
ოხ... იღვიე მოთმინება, ვული დამედალა,
ზაქვსეით ბრწყინავს მართა.. კაცი დავდენ რიად..
ჩემს მახლობლად კვიპარუსებს არბებს ნელი ქარი,
ზოგი შეყვარებულთან ზის, ზოგს თან ახლავს ქმარი.
ცა წმინდა სარკესავით, ელავს ვარსკვლავთ ჯარი.
უსთაოდ ბეჭის ეღება ელექტრონზე ჯავრი.

იანო.

მე პარ და ჩემი ნაგაღი

„თემიც მისია,
ცხენიც მისია,
სხვა შევდეს, ეს რა
საკადრისია?!“

ისე სწორია გორას თემის (ქუთაისის მარზა) აღმას-
წამის აბრაზე, რომელიც კ. რუხაძის ზედ შუბლზე აქვს
აერული.

საქმე გეხება შედგე კონკრეტულ შემთხვევას:
ამ რამდენიმე წნის წინად მასწავლებლ სენერულ თემ-
ში მივლინებულ იქნა მიწის მზომელი, რომელსაც უნდა
გამორეკია ბეჭი საკითხი მიწის ყიდვა-გაყიდვასთან და
კავშირებით და აგრეთვე, უნდა ჩამოერთმია მიწა ზოგ,
ჯერ კიდევ მიწამდგომლობ მემაბულსათვის. საქმოდ
ვრცელ თემში მიმოსვლისათვის მიწის მზომელს, კ. რუხა-
ძემ, რომელიც თემშია თითხა მანეთად უყვად ცხენი და
უნარიგი, აღუშფოთებლად სტკიკა უჩარი ცხენის თხო-
ვნებაზე: „თემიც ჩემია და ცხენიც, ვისაც ზედ შევადგენ,
ისიც ჩემი ნებაა“.

რუხაძის ნება კი ის იყო, რომ იმას წინად ქუთაისი-
დან მომავლ ორ მასწავლებელ ჭალს „თავისი“ ცხენიც
დაღუთო და მეორეც უშუბა, თითონაც წინ შეუძღვა,
მით, ალბათ, მესამე ცხენით, თორემ ქვეყნად რაგორ
დამიკრებდა თავს ასეთი დიდი კაცი „თავის“ თემში..
რუხაძეს, ალბათ, არ მოესტეება ის, რომ თემის
მითვისება ძველია ახლანდელ დროში. ის კი არა, აგრ
კაც თემის მიერ ნაბოძები ცხენი ვაყვას, ზედ თავს არხე-
ინად გრწმობ: ცა ქუთაი არ მაგჩინია, დედა მიწა ქალამ-
ნად, მაგრამ შენ მანც ვერა ხარ დარწმუნებელი იმში,
რომ ხედალსთვის, მაგალითად, შეგჩრება თუ არა ეს ცხე-
ნი. თითხა მანეთთან ცხენს ნურც ასე ეხუმრებით: ერთი
შეიყაროს კვინტები და გდოს თემის ბრავა შარაზე, ხომ
მოგეჭრა კაცს თემამდსკომის კაკალი თავი და ისიც
მასწავლებელ ქალების წინაშე?!

ცნობილია, რომ თავის მიერ ნაყიდ ცხენს არც თე-
მი ჩამორჩება ასეთ რამეში, ამის შესახებ პრეტს მოსწ-
რებულად უთქვამს თავის დროზე:
„ტეო, მოი, შენი, ჩემი
გორას, რუხაძის თემი“—ო;
ზოლო სანამ კ. რუხაძის მეფობაა, „თემიც მისია,
ცხენიც მისია, არ ისარგებლოს, რა სიენდისა“?!

„დღუშაში“.

გიჟი თავისუფალია

ჭიჭიჭიჭიჭი კლამების გოდება

ნეტა რა წყალში ჩავარდეთ, რით გამოვცხებო ცოლშვილთა ვეფექტე - კაჟელაძეს, რით მივაყნო სიმშლილი ათასი ვცადე ნომერი, სხვადასხვა კომბინაცია, ვერ მოვიშორე თავიდან მე ესე ორი ჯაცია! კავშირი იმთ ენბრობა, აღმასკომი და კლუბია, „მანინაკიმ“ არ გასჭრა, ვერც ვაბუბდე ჩხუბია. ვახეთში ასევერ გამწერეს, ამცნეს ქვეყანას ყოველი, კავშირიდან შერეს პანლორი, აჟ უარესაც მოველი!

მაგრა გვა დამზია მე ერთი, ვფიქობა, არ იჩენს ძნელია მოვინებ კაცი, რომელიც, იმათი აღმომტყვრელია. მოუყე დაწერილობითა, თუ რამე შერნდა ბოლშანი, ამისთანა ღროს როლია, საჭირო დიდი ყოფმანი. განჩისხდა ფორი, წამოხტა, გავაჯერა, დაღირალია: თერაფონსა და იაქის გვერდი ჰყრა, დაატრიალა! თუმცა იმათაც კისერში, ფორეს შავით სტაქის ხელია და რა მონდება, ვინ იცის, მეტრს-მეტრ საფურალია! დეჩრით ძლიერია, ისმინე, ვერება ესე ჩემია, მენ გაუმარჯვე ჩვენ ფორის, მიეც ადაისსი დღენია! უჩი რუმების დათურგენ შენ ჩავთვლილება მადლიათა, თორემ გამსისეს ამ ორში, გამისინენ ებლის მატლიათა!..

- ამას რას საჩადი, პანქ.. ასე თუ იდინა, მთელი ქვეყანა ხომ გადიბუგება?!
- არა უშუაც, სერ!.. ვიცო, შემდეგ შენც კი მოითობო ხელგმს!..

—ძე.

გენსტაფონიდან--გენსტაფონურად

წინა თვეებში ტარტარიზმ, საღამო ვიდრენ ძლიერი, ლექსიც მოგწერე, რომელსაც მთლათ შეუცვალე იერი! წასწყვიტე მთელი წელქვეში, გახადე კელა ხარათა; ასეთი დოსტაქობა, რისთვის იჩინე და რათა? ამრიათ, ძმაო ტარტარიზ! სახესტაფონო სატრია, ჩემს ლექსზე ჩამონაწყვეტები დაბეჭდე ამ კვირა. ჩამონაწყვეტი ისეც სადგურში შევიდა, აჩიხათ აღზრდილი ბაღლივით, გვერდით მოხიჯდენ წყვალბები, ველო დენერლის ბაღლივით. დაიწყეს სჯა და ბაასი, აღარ მაცალეს ჩაის სმა, და ვილიც ქალის ოჯახზე ასეთი სიტყვა გაიხმა: — „წუხელ ვესტუმრე მაიკოს, რაღაც ემშაკათ და ხათო“.

ოჯახში ოთხი ქალი სჯდა, „მუსლიფოდენ რახათა“.

ჩილებმა დაიწყო ჭორიბი, ხაზის ღმძღვა და ვინება, სტუმართან თავის დაჭერა, არც ერთმა აღარ ინება!; მიამბეს ქვეყანის ამბავი, ყურებში შეუშობელი, ჩილებს არც მათია ჩამორჩა,—ორი ქალებს მშობელი!

უმცროს მოურტყა უწყალით, რომ ვერაფერი გაბედოს უფროსისათვის ყოველთვის, სარკით მოთულისა საბედოს!

წარმოიდგინეთ გათხოვაც, სკოდნიაც: „ახალ მოღისა“, მტომაცია, რომ მათთან მამულენი მიდი-მოდისა. ამას ხელს უწყობს თურმე და ჭორების არის რადიო— მათი პირში და ვაჭარი გრაფორი დარღმინდილო! მატარებელიც მოვიდა, ხალხთ შინძრა ბაჭანი, მეც წამოვდექე, ჩიით კი სასენ დავტოვე სტაქანი. და გავფიქრე: „ეს ხალხი ჭორების მომტან-მომტანი, თუ არ მივართვი ტარტარიზს, მე არ ვიქნები ტრისტანი. რისიტანი. ეს იყო, ძმაო ტარტარიზ, ჩემს ლექსზე ჩამონაწყვეტა, მესწავალ-ჭორიკანების სულის და გულის დამწყვეტო და მამატე, მუქარით თუ შენი გული შეგსძობი“, და რომ გამომჩრა ამ ლექსში სადღურში — ელასხარია, ბრისტანნი.

*) ჭორის თავის მუღამ ბელია ქალთაგან ამოიქნება... შენიშვნა ტარტარიზისა.

*) ვით კეკის კოზირითაჯე უტოლოდ გეტკენს ნანეესარისა...

ცნობათა შიშვეთა

საქართველო
საბჭოთაო

მოკლ მიხს, არშაქ ბეზიჯანოვს

რას ჩაცემობიხართ, ცმაწილო, ამ ბუზებს, რომ პოეტი პოემა გიძენიათ ბითთვის?!

„ცხელი, ცხელი ლიერი ცხელი

ბუზები მრავლებიან

და თუ მათ ხელს უშლის რამე

უდიერათ ჯვარდებიან“-ო, სწერთ.

ბუზების კი არა, „ტუზების“ გაჯავრებას არ აქცევენ ახლი ყურადღებას.

„სწუხან სახლში მცხოვრებლები

მაგრამ ვერაფერი უქნიათ

რძე, მარონი კერაცხი, გრბო

ვერაფერი უქაშიათ“-ო, ამბობთ ქვეით.

შენ იჯახ აშენებულს, გახმბარი პურის ქერქებს არ სტოვებენ ახლა, არა თუ თქვენ მიერ აქ ჩამოთვლილ სახეობებს.

„არა, არა, მეგობრებო,

ისევ ვენაცვალე ზამთარსა

თურცე მამინ ხილი არ მაქვს

პურს ზომ შევქამ გამხმარსა“-ო, ათავებთ.

თავი დანებებ ბუზებზე წერას, ის გამხმარი პური წყალში დააღებე და მაღიანად მიამებით. ზახულშიც არა უმასს ამ საქმეს. ასეთი ლექსის წერას, ისევ ეს სჯობია.

მ. ბაბუნიას ამ

არა გეგონია, რომ კოსტა ტყაბლაძე თავისი ძალით—რუყკით, რომელიც განთქმული ყოფილა აღაშინებ ნაღობით. ცხოვრობდეს საბჭოთა რესპუბლიკის დღეა ქალაქში და ისიც „შობის“ მუხარზე. აღმშენებელი ფაქტი, რომელსაც ადგილი ჰქონია 25 ივლისს, მილიციას, იქიდან—სასამართლოსი, ხოლო ამ უკანასკნელთან გამასხლის კომპეტენციას უფრო შეადგენს, ვიდრე ტარტაროზისას.

კოსტა ტყაბლაძეს კი, თუ თავი არ უმართლებია ამ ბრალდებაში, უმკველად დაეხატებთ თავისი რუყკით, როგორც ერთი გიწრო „კრუეკო“.

ბაღს

ფსევდონიმი სოულიად შეუფერებელი ავირჩევიათ: თქვენი გულის ასაფოფინებლად საქმიო ყოფილა ცნობის მიერ ქმრის უზრალო ილატი. მიმდინარე პერიოდში, როგორც ვიცით, ცოლსა და ქმარს შორის კონფლიქტის უფრო მაღალი ტენიერება ცნობილი, ვიდრე თქვენს პოემაში არის თხოვლილი. ფსევდონიმი უმკველად ამოიცვალეთ; იქნებ ანან მანის უშველოს იოზორო.

ფუტბარს

გეტყობთ, რომ ფუტბარი თუკეთი ხარტ, მაგრამ მარტო ეს არ ქმარა. საჭიროა კიდევ სხვა რამ. ბახმარის შლონგა და ზოგიერთების მიერ შოგ საქონლის შეპარების შესახებ არც იმდენად საგულბისბო საკითხია, რომ აქიდან რამე გამოსულიყო გარდა ამ ერთი ტიპიკია, რომელსაც აქვე ვთავსებთ:

„ზოგიერთი ფრთხლად იყავ:

ახეთებს ნუ ჩაიდენ,

თუ გინდა რომ შიმშილობდე,

სამეგრე მორითვა ჩია „ვ დენ“-ი.

ბი, ეს, ბახმარის მწვერელი ბოგიაშ“-ო ჩემი უტყვიან, სწორედ ის არის. დანაჩენი სულ „ხსკელნარაა“.

ელზარიას

თქვენი ელვარება სრულიად დარდილა თქვენივე შარადის მძმ...

„მეწიმიელ ჩიტო“-ს

ჩიტი კი არა სვაეი ყოფილხართ იმ განსხვავებით, რომ სილტუფრე ყვევისა და კაქკივისა გქონიათ. ორ პოემას გვეწო, ორივე მკვლელობა ენება. ამა ვის უნდა გეცინოს ამაზე, თქვენს მეტს?!

„ერთ ვაჟს მუშას რომ შენიშნავს

ქალი ვილაც მულდმანკა

მივიღ და მიამუშავებს

ერთი უძლვან ერთი ბანკა“-ო, გვეწო.

გეტყობთ, რომ მუხა გუყვლობათ, პოეტი ხართ დარდიანი. მხოლოდ თქვენმა ორბევ ლექსმა აგერ ქეაზე წარბი დაქრა, წარბს ვინდა ჩიოდა, რომ შეტლიც არ გაეტება და თქვენი ჰიორე სულ არ წაიღო.

გულიან-ს მახმარაშო

მეიღებ თქვენი ბახმარო, სიდანაც შენგარად სხანს, რომ მართლაც „ნაკლები“ ხალხი ყოფილა წელს ბახმაროში, არც თუ დიდად ყოფილა მოწოდული აგარაკი, როგორც თქვენი აღწერილობიდან სხანს. მოგეწონა ეს ადგილი!

„ცობა ქვეით შემოგვტვობა

სიკინქოლა — ლატარია

ორი ამაზი წავავე

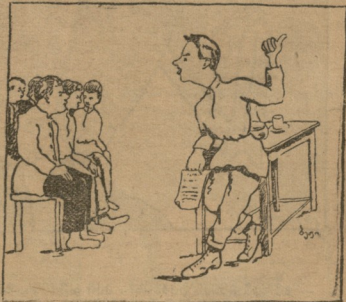
„მუსტეობმა“ ვადამრია-ო.

მართალია, აქ გარკვევით არა ნაწენები, რომ იმ „მუსტეობში“ თქვენი „მუსტეობი“ ურევია, მაგრამ ჩვენ ეს რა, ლექსის მიხედვითაც მშვენიერად მიუხედიო.

გაგვირის სიმბოცისათვის

ნშირია შემთხვევა, როცა კომკავშირელი და პიონერი ერთად ღვინოს სვამენ სასაიდლოში.

(გაზეთებიდან)

— როგორია დამოკიდებულება პიონერთან?!

— ჩინებული როგორც შინი, ისე გარეთ, მაგალითად, სასაიდლოშიც კი ერთად დადვიდვართ ღვინოს ხახმელად..

ღამაჯერიბელი უენიშენა

- ხედავ ჩვენს გარშემო? აკი სთქმვის: გარდა იცვალაო?!
- მიგე რა? ნუ თუ დაგავიწყდა, რომ ახლა სწორედ ვმეგობრებითა კერიოდითა.